

Welke regel moet gelden voor een stappend rijtuig? „De tijd!” zegt de koestier. „De afstand,” zegt de cliënt, die vreest dat anders de koestier zal gaan stappen om de minst mogelijke helling die hij, per rit gehoord, opstuift. Hoe uit te maken, wanneer hij mag laten stappen? Nu zijn onze koetsiers zoo vrij te handelen naar hun belang dat medebrengt. In den regel heeft men zich niet over hen te beklagen.

Ten slotte haat de koestier alle huizen met meer dan een uitgang. 't Gebeurt meermalen dat een gewetenloos cliënt ergens laat ophouden, na urenlang gereden te hebben, en dan niet weêr te voorschijn komt: verdwenen door een ander tuinhek of door eene tweede gang. Men noemt dit, en nog wel meer bedrog van dien aard: *poser un lapin*.

Grappig is dat de koestier zijne merrie „*cocotte*” noemt. Men weet misschien dat denzelfden naam gegeven wordt aan zekere dametjes, die ook vreeselijk bang zijn voor „*lapins*”. 't Woord „*cocotte*” beteekent in de kindertaal „kip”, zooals het kind „*dada*” zegt voor „paard” enz. Oorspronkelijk is het een liefkozend woordje.

Nu wij 't over koetsierstermen hebben, zal ik u in staat stellen een Parijsch koestier, die u, vreemdeling in onze hoofdstad, onheusch mocht bejegenen, te overbluffen.

Ga uit het bereik van zijne zweep staan en antwoord hem:

„*Hé, Collignon!*”

Hij zal gaan razen, maar toch eene (minne) soort van eerbeid voor u hebben, vermoedend dat Ge toch meer „parisien” zijt dan hij dacht.

De koetsiers zelf schelden elkander uit voor „*Collignon*” en bedoelen daarmee uit te drukken dat hun gildebroeder een slecht voerman is. Zij weten niet wat zij zeggen! *Collignon* is de naam van een huurkoestier die, onder het tweede Keizerrijk, in een driftbui zijn reiziger doodsloeg. Ik raad u aan hem dezen commentaar er niet bij te geven.

Vóór wij ons koetsierseethuis verlaten, een enkel woord over de dierenliefde of, juister, de dierenliefhebberij onzer „ridders van de zweep”.

Vele koetsiers bezitten kleine hondjes, die hen altijd vergezellen: bij mooi weêr op den bok, bij slecht weêr opgesloten in het kastje onder den zetel van hunnen baas. Deze hoogst inproductieve beesten worden vertroeteld en geliefkoosd, terwijl de arme „*cocotte*” slecht eten krijgt en veel slaag. Maar de hond is het eigendom van den koestier, *cocotte* is maar gehoord.

Ik ken eene koetsiersrestaurant, waar een papegaai door alle klanten wordt aangehaald — bijna aanbeden. Zij hebben het dier leeren exerceeren, pootjes geven, liedjes zingen, enz. enz. De eigenares weet wel dat het beest alle klanten bijeenhoudt en er nieuwen bij doet komen. Die papegaai alleen heeft alle concurrentie in de buurt hachelijk en schier onmogelijk gemaakt. Ook dit beest heet, met de paarden, de juffers en de kippen „*cocotte*” als 't een wijf is, en „*coco*” als het tot het geslacht behoort, dat onder de menschen voor het „leelijke”, onder de vogels voor het „schoone” doorgaat.

Er zou eene flinke monografie zijn te ontwerpen over den huurkoestier in